

ချစ်သူတစ်ယောက်ကောက်ရထားသည်
လှိုင်းကြာပြီ (ဟေးရီး)

အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

အခန်း(၁)

"အမေကလည်း ဗျာ"

"အမေကလည်း ဗျာ လုပ်မနေနဲ့ သား၊ မင်းအတွက်တော့ ဓာတ်ပြား
ဟောင်းကြီး ခဏခဏ ကြားနေရသလို ထင်လိမ့်မယ်။ အမေကတော့
ပြောစရာရှိတာတော့ ပြောရမှာပဲ"

ပြောစရာရှိတာ ပြောရဦးမှာပဲဆိုတာ သေချာပေါက် ပြောမည့် သ
ဘောမို့ "ဝေဘုန်းမောင်" ငြိမ်းလုလု ထင်းစကို မီးဖိုတွင်းသို့ လှမ်းထည့်
ရင်း အကြည့်က မီးဖိုတွင်းသို့ ပို့ထားသည်။

ငြိမ်းလုလုဖြစ်နေသော်လည်း မီးသွေးခဲတို့ က တရဲရဲမို့ ထပ်ထည့်လို
က်သော ထင်းစကို ခဏတွင်း တောက်လောင်စေလေသည်။

အနွေးဓာတ်တို့ သည် သူတို့ အနီး ပတ်ဝန်းကျင်သို့ လွှမ်းခြုံသွားခဲ့သ
ည်။

အမှန်တော့ ယခုသည် ဆောင်းတွင်းတောင် မရောက်သေးပါ။ မိုးတွ
င်းကာလသာ ဖြစ်သေးသည်။ သို့သော် တရုတ်ပြည်ဘက်၌ မုန်တိုင်းရှိ
နေသဖြင့် သူတို့ မြို့သို့လည်း အဖျားခတ်ပါသည်။

မိုးမုန်တိုင်းတင် အဖျားခတ်သည် မဟုတ် ရာသီဥတု ချမ်းအေးနေသ
ည် မှာ တစ်ပတ် ဆယ်ရက်ခန့် ရှိနေပြီး၊ လူကြီးတွေမပြောနှင့် လူငယ်
တွေတောင် ညကြီးညတာ အိမ်ပြင်သို့ သိပ်မထွက်နိုင်ကြတော့ပါ။

ထုံးစံအတိုင်း "ပြင်ဦးလွင်မြို့" ဆိုသည် မှာ အချမ်းဓာတ်လွှမ်းခြုံနေသော မြို့ဖြစ်ရာ ယခုလို ရာသီမဟုတ် အချမ်းဓာတ်လွန်ကဲနေသောအခါ ပြောစရာမရှိတော့ပေ။

"တွေ့လား၊ အမေ အဲဒါပြောတော့မယ်ဆိုရင် မင်းမျက်နှာက ဖြစ်သွားပြီ"

"ဖြစ်သွားပြီပြောမနေပါနဲ့ အမေရာ။ အမေ့မှာ လည်း တစ်နေ့ တစ်နေ့ ကျွန်တော့်ကို အိမ်ထောင်ပြုဖို့ တရားဟောရတာလည်း မပြီးနိုင်ပါလား။"

"ပြီးစေချင်ရင် မင်း မြန်မြန်ဆန်ဆန် အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ပါတော့လား ကိုဘုန်း"

အမေ့လေသံက သူ့အား တော်တော်အလိုက်ကန်းဆိုး မသိပါလားဆိုသည့်ဟန်နှင့် ခပ်ရွဲ့ရွဲ့ဖြစ်သွားလေသည် ။

ဒီသားအမိနှစ်ယောက်သာ ရှိသောဘဝတွင် အမေရဲ့ အားကိုးရာသည် သူသာဖြစ်ပြီး သူ့ရဲ့ အားကိုးရာမှာ လည်း အမေသာဖြစ်သည် ။

သူ ပြုံးပြီး -

"လွယ်လှချည်လား အမေရယ်"

"အမလေး လွယ်သမျှလွယ်၊ လွယ်ပဲအေ၊ မင်းသာ အမေပြောတာ ခေါင်းညိတ်ခဲ့ရင် ဒီချိန် အမေ မြေးတောင်ချီနေရလောက်ပြီ"

စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောနေသော အမေ့ထံမှ အကြည့်လွဲကာ သူ့ရဲ့ အကြည့်များက ဖွင့်ထားသော တီဗွီဆီသို့ ရောက်ရှိသွားသည် ။

အမှန်တော့ ဒီနေ့ သူ့ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က မီးလှုံရင်း ချန်ပီယံလိဒ်ပွဲကို

စောင့်ကြည့်ရန်ဖြစ်သည်။ ။ ယခုတော့ အမေရဲ့ စကားများကြောင့် ဘောလုံးပွဲစနေပြီဖြစ်သော်လည်း သူ့ရဲ့ အာရုံတို့ သည် တီဇွီ၌ မရှိချေ။

"ဟင်း"

အမေ့ထံက သက်ပြင်းချသံကို ကြားရသည်။ ။ သူ့ရဲ့ အကြည့်တို့ သည် မီးဖိုဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာသည်။ ။ မီးညွန့်တို့ သည် စောစောတုန်းက လောက် တညွန့်ညွန့်နှင့် တက်မနေသော်လည်း အပူရှိန်တို့ သည် လျော့ကျမသွားသေးချေ။

"သားရဲ့ ခံစားချက်ကို အမေ သဘောပေါက်ပါတယ်ကွယ်"

"အမေ"

"ဟင်း"

သူ့ရဲ့ ဟန့်တားခေါ်သံကြောင့် အမေ့ထံမှ သက်ပြင်းချသံကို နောက်ထပ်တစ်ဖန် ကြားရပြန်သည်။ ။

"ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက် အသက်နှစ်ဆယ်ကိုး သုံးဆယ်ဆိုတာ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ အချိန်တန်ပြီဆိုပေမယ့် နောက်ကျနေပြီလို့ ပြောလို့ မရသေးပါဘူး။ အမျိုးသမီးတွေကသာ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ဆိုတာနဲ့ အိမ်ထောင်ရေးအတွက် တဖြေးဖြေး ရင်လေးစရာပါ။ သူတို့ အတွက် အသက် တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ကြီး လာလေလေ အိမ်ထောင်ရေးအတွက် စိုးရိမ်စရာ ဖြစ်လေလေပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ အတွက်တော့ ယောက်ျားပဉ္စင်း မိန်းမပုခက်တွင်းလို့ ဆိုရိုးရှိတာ"

"အမလေးတော်၊ မောင်ဘုန်း မင်းအမေ ငါလည်း မိန်းမတစ်ယောက်ဆိုတာ မင်းသတိပြုပါဦး။ ဟွန်း ...ငါမပြောလိုက်ချင်ဘူးနော်"

"ဟောဗျာ ... ဟားဟား"

သူ့စကားကြောင့် မဲ့ကာ ရွဲ့ကာ စိတ်တိုသလို ပြောသောအမေ့ကိုကြည့်ပြီး သူ သဘောကျစွာ တဟားဟား ရယ်မိသည်။ ။

အမေက သူ့ကို အသက်သုံးဆယ်နီးပါး အရွယ်ရောက်သည့်အထိ ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို အရိပ်တကြည့်ကြည့်ရှိနေတတ်သည်။ ။

တော်တော်ကလေး စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးရှိသည့်အခါဆိုလျှင်တော့ "မောင်ဘုန်း"၊ "ဝေဘုန်းမောင်"ဟု ခပ်တင်းတင်းခေါ်တတ်သည်။ ။

ပြင်ဦးလွင်ဒေသတွင် မြေယာပိုင်ဆိုင်သူ တော်တော်များများ စိုက်ပျိုးရေးနှင့် မွေးမြူရေးကို အဓိကထား လုပ်ကိုင်ကြသည်။ ။

သူတို့ လည်း ဘိုးဘွားမိဘပိုင် လယ်မြေများ တွင် ပန်းစိုက်ခြင်းဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှု ပြုပါသည်။ ။ ရေ၊ လေ၊ မြေကောင်းသဖြင့် သူတို့ ရဲ့ ပန်းစိုက်လုပ်ငန်းမှာ အောင်မြင်သည် ဟု ဆိုရမည်သာ။ ယခုမှ ထလုပ်သည့်လုပ်ငန်းမှ မဟုတ်ဘဲလေ။

သို့သော် စိုက်ပျိုးမြေယာများအား ဟိုတယ်၊ မိုတယ်၊ တည်းခိုခန်းအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲလိုက်သူတို့ ထက်စာလျှင် သူတို့ ရရှိသော အကျိုးအမြတ်ဆိုသည် မှာ မပြောပလောက်ပါ။ ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုပဲ ပြောင်းလဲလဲ အကျိုးအမြတ် နည်းတယ်ဟု မည်သူတွေ ကဲ့ရဲ့ ရဲ့ သူတို့ သားအဓိကတော့ ဤဘဝတွင် ပို၍ ပျော်ပိုက်ခဲ့ပါသည်။ ။

ဝင်ငွေပုံအောပြီး မဝင်သော်လည်း ဝမ်းဝရံသာမက အလှူအတန်းလက်နှင့်မပြတ်လည်း လုပ်နိုင်သေးတာမို့ သူတို့ ဘဝတွင် ဘာမှ မလိုပါ။

အင်းလေ ... ဒီလိုအတွေးတွေသာ စောစောစီးစီးက ဝင်ခဲ့လျှင်-

"တောက်"

"သား"

"ဗျာ ...ကန်တော့ပါ အမေ"

ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်အတွေးနှင့်ကိုယ် စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ဖြစ်သွား
ကာ တောက်ခေါက် လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အမေရဲ့ အသံကြားမှ သူစိတ်
လွတ်ကိုယ်လွတ် ဖြစ်သွားသည် ကို သတိရလိုက်မိသည်။

အမေ့မျက်နှာကို သူမမော့ကြည့်မိ။ မမော့ကြည့်မိပေမယ့် သနား က
ရုဏာသက်နေမည့် အမေ့မျက်ဝန်းတွေကိုတော့ သူ မြင်ယောင်ကြည့်၍
ရပါသည်။ ။ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် အတန်ကြာအောင်
ငြိမ်သက်နေခဲ့သဖြင့် မီးစွယ်ကျိုးသွားသောထင်းကို မီးဖိုတွင်းသို့ ရှေ့တိုး
ဖို့ မေ့လျော့ခဲ့သည်။

"သား"

"-----"

"သားရယ် ... အမေ့ကြောင့်"

"အမေ"

တုန်ယင်နေသော အမေရဲ့ အသံတွေကို သူ ဆက်မကြားရဲ။ ထို့ပြင်
အမေ့ဆီက စကားအဆုံးသတ်အထိ ထွက်လာမှာ ကိုလည်း သူ မကြားချ
င်။ ပြီးပြီးသားကိစ္စတွေကို အသစ်ပြန်ဖြစ်အောင် မဆွဲချင်။

အနာဟောင်းဆိုသည် မှာ ခြောက်သွားမှ ခွာလျှင် အကြောင်း မဟု
တ်သော်လည်း မခြောက်ခင်မှာ ခွာလျှင် အသည်းခိုက်အောင် နာကျင်ရ
သည် မှာ ဓမ္မတာပင်။ ဒီရဲ့ ဓမ္မတာကို ပုထုဇဉ်လူသားဖြစ်သော သူမှ မ
လွန်ဆန်နိုင်ပဲလေ။

"အဲဒါတွေကို ထပ်ခါထပ်ခါ မပြောပါနဲ့ လို့ အမေ့ကို ကျွန်တော်
တောင်းပန်ထားလျက်နဲ့ အမေရယ်။ ဘာလို့ ကျွန်တော်တို့ သားအမိနှစ်

ယောက် အေးအေးလူလူ စကားပြောနေချိန်မှာ ဘာမဟုတ်တဲ့ အကြောင်းအရာကို စကားဝိုင်းထဲ သွင်းခဲ့ရတာလဲ"

သူ့ရဲ့ အသံမှာ နာကျင်စွာ အက်ကွဲနေသည် လားမသိ။ 'ဟေးခနဲ' ဆောင့်အော်သံကြောင့် တီဗွီဖန်သားပြင်ပေါ်သို့ လှည့်ကြည့်မိသည် ။ တစ်သင်းသင်းကတော့ အောင်ပွဲခံသွားလေပြီ။ ဘယ်အသင်းလဲဟု မစမ်းစစ်ချင်လောက်အောင် လတ်တလောမှာ တော့ အာရုံနောက်နေလေသည် ။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပြေးလွှားဖက်နေတာတွေ၊ ဂိုးဝင်ကွက်များကို အနှေးပြကွက်နှင့် ပြန်ပြသနေသည် များကို တွေ့မြင်ရသည် ။

လတ်တလောမှာ တော့ မြင်နေသောအရာကို မြင်တယ်ဟူ၍ သာမှတ်နိုင်ပြီး မြင်မှုပေါ်တွင် အာရုံသတိမကပ်နိုင်သေးပေ။

"အင်းပါ ... ဒါ ထားပါတော့လေ။ တစ်ခုတော့ မေးကြည့်ချင်တယ်"

ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုလျှင် မမေးပါနဲ့ လား အမေရယ်ဟု သူတားကာ ထထက်သွားချင်သည် ။ လက်တွေ့ကာလမှာ ကျတော့ ထိုသို့မလုပ်နိုင်ခဲ့ပေ။ လက်ရှိထိုင်နေသောနေရာတွင် ကျောက်ချထားသကဲ့သို့ မလှုပ်မယှက် ထိုင်နေခြင်း ဖြစ်သည် ။

"ဟိုကိစ္စကြောင့် သား ဒီတစ်သက် အိမ်ထောင်မပြုတော့ဘူးလို့ များစဉ်းစားထားသလားကွယ်"

"မဟုတ်တာ အမေကလည်း "

"စဉ်းစားထားတယ် ဆိုရင်တော့ အမေ လုံးဝ ခွင့်မပြုဘူးနော်"

အမေ့စကားက ကလေးဆန်စဖွယ် ဖြစ်နေသော်လည်း ယခုချိန်မှာ တော့ သူ စနောက်ဖို့ သတိမရပေ။

"ကျွန်တော်ကလည်း လူပျိုကြီးလုပ်ဖို့ မစဉ်းစားပါဘူး အမေ။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ဒီတစ်ခေါက် ကျွန်တော့်အိမ်ထောင်ရေးမှာ တော့ ဘယ်လောက်အချိန်ကြာကြာ ကျွန်တော် အချိန်ယူစဉ်းစားချင်ပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် အမေ ကျွန်တော့်ကို မလောပါနဲ့ "

"အေး ... ပြောလိုက်ရင် အမြဲတမ်း ဒီလိုကြီးပဲ ငါက ဘယ်အချိန် မြေးချီရမှာ တုံး မောင်ဘုန်း။ တော်ပါပြီ မင်းကို ထိုင်ပြောနေရတာ ကျောအေးတာပဲ အဖတ်တင်တယ်။ သွားအိပ်လိုက်တာကမှ အကျိုးရှိဦးမယ်"

အမေက သူ့ကို ငေါက်ဆတ်ဆတ်ပြောပြီး ဘုဆတ်ဆတ်နှင့် အိပ်ခန်းဘက်ဆီသို့ ထွက်သွားသည် ။

သူကတော့ အတိုအစတွေနှင့် ပြန့်ကျဲစပြုနေသော ထင်းစတွေကို မီးဖိုထဲသို့ အပြီးသတ် သိမ်းကြိုးထည့်လိုက်စဉ် မီးခိုးများ အူထွက်လာသည် ။

ထို့အတူ သူ့ရဲ့ အတွေးများ သည် လည်း မဝေးသော အတိတ်ဆီသို့ စုပုံကျရောက် သွားတော့သည် ။

အခန်း(၂)

"ဟေ့ မျက်နှာက အဲဒါ ဘာဖြစ်နေတာလဲ"

စက်ဘီးကို ကျောင်းရှေ့တွင် ရပ်နေရင်း လှမ်းမေးလိုက်သည် ။ သူ့ပုံစံက ချွေးတရွဲရွဲ ဖြစ်နေသည့်တိုင်အောင် 'မိမိအောင်' ရဲ့ ရှေ့မှာ ဟောဟဲ ဟောဟဲနှင့် မညည်းရဲပေ။

"ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ"

စူပုတ်ပုတ်ဖြစ်နေသော မိမိအောင်ရဲ့ မျက်နှာ သူ့ဘက်သို့ လှည့်မလာသဖြင့် သူငယ်ချင်းများကို လှမ်းမေးလိုက်သည် ။

မိမိအောင်နှင့် သူသည် သက်တူရွယ်တူများ ဖြစ်သော်လည်း သူငယ်ချင်းတစ်အုပ်စုလုံးတွင် ဆယ်တန်းအောင်ခဲ့သူမှာ သူတစ်ယောက်တည်းသာဖြစ်သည် ။

သူတို့ နေထိုင်သည် မှာ ပြင်ဦးလွင်ဟု ယေဘုယျခေါ်ဝေါ်နေကြသော်လည်း တကယ်တမ်း သေချာစွာပြောရလျှင်တော့ ပြင်ဦးလွင်မြို့နှင့် လှမ်းပါသည် ။

ရွာသဘောဖြစ်နေသော်လည်း အိမ်ခြေကျဲပါးသဖြင့် သွားရေး လာရေးတော့ အတော်ခက်ခဲပါသည် ။ မြို့ပေါ်ဆိုလျှင် လိုင်းကား ဘာညာစီး၍ ရနိုင်သော်လည်း ရွာ၌ နေသော သူတို့ အဖို့ စက်ဘီးများကိုသာ အားကိုးရသည် ။

အတော်ကြွယ်ပိုးကြွယ်ဝဆိုလျှင်တော့ တချို့အိမ်တွင် ဆိုင်ကယ်များ
ရှိတတ်ပါသည်။ အဲဒီလိုရှိသော အိမ်ဆိုတာကလည်း လက်ချိုးရေတွက်
၍ ရအောင် နည်းပါးလှပါသည်။

ပညာရေးကျတော့ ရွာမှာ အလယ်တန်းလောက်သာရှိသည်။ အထက်တန်းရောက်လျှင်တော့ ဆရာတော်တစ်ပါး၏ ပရဟိတ ကျောင်းတွင်
နေပြီး မြို့ပေး၌ ကျောင်းတက်ရပါသည်။

ထို့အတွက် ကျောင်းသားမိဘများက ဆရာတော်အား တစ်ယောက်
ဘယ်လောက်ဟု သတ်သတ်မှတ်မှတ် ပေးစရာမလိုသော်လည်း
မိဘများ ၏ သိတတ်လျှင် သိတတ်မှုရှိသလောက် ထောက်ပံ့၍ ရပါသ
ည်။

သူတို့ ဆယ်တန်းတုန်းကဆို ပရဟိတကျောင်းလေးမှာ တည်ထောင်
ခါစဆိုတော့ အောင်မြင်မှု သိပ်မရသေးချေ။ ဆရာတော် အတွက်လည်း
အစစအရာရာ ခက်ခဲပါသည်။

သူရယ်၊ မိမိအောင်၊ ဝင်းဇော်၊ ကျော်လှ၊ နုနုဆွေ၊ အေးမေ တို့ မှာ ဆရာတော်တို့ ရဲ့ ကျောင်းက ပထမဆုံးသော ဆယ်တန်းကျောင်းသားများ
ဆိုလျှင်လည်း မမှားချေ။

ထိုအုပ်စုထဲတွင် ဆယ်တန်းအောင်ခဲ့သူမှာ သူသာ ပထမဆုံးဖြစ်ပြီး
မိမိအောင်နှင့်တကွ ကျန်သူငယ်ချင်းများကတော့ နောက်နှစ်မှ
အောင်ကြသည်။

သူ ဆယ်တန်းအောင်တော့ ရေဆင်းတက္ကသိုလ် လျှောက်ခဲ့သော်လည်း
အမှတ်မမီသဖြင့် စိုက်/သိပ္ပံသို့သာ ဝင်ခွင့်ရခဲ့သည်။

မိမိအောင်တို့ အုပ်စုကတော့ ဆရာတော်ကျောင်းမှာ စာ ပြန်သင်သူ

သင်၊ အခြားလုပ်ငန်းခွင် များကို ဝင်သူဝင်မို့ အဝေးသင်တက္ကသိုလ်သို့ သာ တက်ကြပါသည်။ ။

မိမိအောင်တို့ အဝေးသင်တက်ချိန် သူက ကျောင်းပိတ်၏။ ထို့ကြောင့် ပြင်ဦးလွင်ကနေ ရတနာပုံထိ မမောနိုင် မပမ်းနိုင် နေ့စဉ် ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ။ ခါတိုင်း ကားကြိုနှင့်လာခြင်းဖြစ်ပြီး ဒီနေ့မှ ကြားမှာ ဝင်စရာရှိနေသဖြင့် စက်ဘီးယူလာခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

"ဘာဖြစ်သလဲ၊ မင်းဘာသာ မေးကြည့်ပေတော့ဟေ့။ သူ ရောက်ကတည်းက ဒီမျက်နှာပဲ"

"သူရောက်ကတည်းက လုပ်မနေနဲ့ ၊
အဆောင်ကထွက်လာကတည်းက ဒီမျက်နှာပဲလို့ ပြောစမ်းပါ အေးမေရာ"

"လူလေးက လှတပတနဲ့ စောစောစီးစီး မျက်နှာလေး ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း ထားစမ်းပါ မိမိရာ"

သူငယ်ချင်းများက သူ့ကိုပြောရင်း မိမိအောင်ကိုပါ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် လှမ်းပြောကြသည်။ ။

ထိုသို့ ကူပြောခါမှ မိမိအောင်ရဲ့ မျက်နှာမှာ ပို၍ ဆူပုပ်လာတော့သည်။ ။

"ငါ ဘာလုပ်လို့ လဲ မိမိရာ"

"ငါက ဘာလုပ်လို့ လဲ မပြောနဲ့ မောင်ဘုန်း။ လူတွေသာ ရှိမနေဘူး ဆိုရင်လေ နင့်မျက်နှာကို ငါ အခုပဲ အဟုတ် ဆွဲကုတ်တယ် သိလား"

ဒီလိုပါပဲ၊ သူငယ်ချင်းတွေသာမက အမေကလည်း သူ့ကို စိတ်တိုလျှင် မောင်ဘုန်းဟု ခေါ်တတ်ကြသည်။ ။ မိမိကိုတော့ ထိုသို့ မခေါ်စေချင်

သော်လည်း 'မိမိအောင်' ဆိုတာ ထိုသို့ တား၍ မရသော မိန်းကလေးမို့
ဝေဘုန်းမောင် ဘာမှ မတတ်နိုင်ပေ။

ထိုသို့ခေါ်လိုက်တိုင်း သူ့ကို နှိမ်ချပြီး ခေါ်လိုက်သလို ခံစားရတယ်ဆို
လျှင် ဒေါ်မိမိအောင်က ပို၍ မခံချင်ဖြစ်အောင် ခေါ်မည်စိုး၍ မတားရဲပေ
။

"ဘုရား ဘုရား ... ဆွဲကုတ်ပစ်ချင်ရလောက်အောင် ငါက ဘာအပြစ်
တွေ ကျူးလွန်ထားလို့ လဲ မိမိရ"

"အပြစ်၊ ဘာအပြစ်လဲ ဟုတ်လား။ ကိုယ့်ဘာသာ ဘာအပြစ်လုပ်
ထားမှန်းတောင် မသိဘူးပေါ့လေ"

"အင်းလေ"

"မောင်ဘုန်းနော် ပုံစံက ငါ့ကို ရွဲ့နေတာလား"

"ဘုရားရေ ... မရွဲ့ရပါလား မိမိအောင်ရာ။ နင့်ကို ရွဲ့မယ့်အစား
ကျားဖင်ကို"

"မောင်ဘုန်း"

"အဟဲ"

ဖြူဝင်းလှသော မိမိအောင်ရဲ့ မျက်နှာမှာ နီရဲသွားသော်လည်း ရှက်ရွံ့
သွားခြင်းကြောင့် မဟုတ်ဘဲ ဒေါသကြောင့် နီရဲသွားခြင်းပင် ဖြစ်သည် ။

"ပြောတော့ဖြင့် နင် ကျောင်းဆယ်ရက်တက်ရင် ဆယ်ရက်လောက်
ငါ နင့်အဆောင်ရှေ့ အမြဲတမ်း အဆင်သင့်ရောက်နေရမယ်လေး ဘာ
လေးနဲ့ "

"ဟောဗျာ"

သူ ကိုယ့်နဖူးကိုသာ ရိုက်လိုက်မိတော့သည်။ ။ မိမိအောင် ကတော့ တစ်နေ့တစ်မျိုး မရိုးနိုင်အောင် သူ့ကို ပြဿနာရှာနေခဲ့သမျှ ဒီနေ့လည်း ပြဿနာဖန်တီးကာ ရစ်နေလေပြီ။

မနေ့ညနေ ကျောင်းဆင်းအိမ်ပြန်ခါနီးကတည်းက ဒီနေ့မနက် အဆောင်ရှေ့မှာ လာမစောင့်နိုင်ကြောင်း သေသေချာချာ ရှင်းပြခဲ့ပြီးသား။

ထိုတုန်းကတော့ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ကောင်းပြီးကောင်းရဲ့ နှင့် ဒီမနက်ကျတော့ စက်ဘီးနှင့် ဟောဟဲ ဟောဟဲ ရောက်လာသူကို ရင်ဝစီးကန်လိုက်သလို ပြုမူလေသည်။ ။

သို့သော် သူ စိတ်မဆိုးနိုင်ပါ။ သူ စိတ်မဆိုးနိုင်ရုံမက မိမိ သူ့အပေါ် စိတ်ဆိုးသွားမှာ ကိုလည်း သူ အသေအလဲ ကြောက်မိပါသည်။ ။

တကယ်တော့ သူနှင့်မိမိ ပထမနှစ်ကတည်းက သမီးရည်းစားဖြစ်နေကြပါပြီ။ သို့သော် ဆရာတော်က သူ့ကျောင်းက ကျောင်းသားအချင်းချင်း ထိုသို့ ချစ်ကြိုက်ခြင်းကြားလျှင် ဆူငေါက်ရုံသာမက မိဘတွေကိုပါ တိုင်ကြားတတ်သဖြင့် သူတို့ ချစ်ကြိုက်နေသည် ကို သူငယ်ချင်းတွေမှ တစ်ပါး အခြားသူများ မသိကြပါ။

ထို့ပြင် အများ အမြင်မှာ သမီးရည်းစားအသွင်သဏ္ဌာန် ပေါ်အောင် သူတို့ တွေ တစ်ခါမှ မနေထိုင်၊ မပြုဖူးခဲ့ဖူးသဖြင့်လည်း အများက မရိပ်မိ မသိရှိခြင်း ဖြစ်မည်။

"နင်က ငါ့ကို မျှော်နေတယ်ပေါ့လေ"

"အောင်မာ မျှော်စရာလား"

"မျှော်လို့ ငါ ရောက်မလာတော့ နင်စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်တာပေါ့၊ မယ်ဒေါသလေးရဲ့ "

"မောင်ဘုန်းနော် ... ဘာ မယ်ဒေါသလေးလဲ"

"အဲဒီလို မခေါ်ပါနဲ့ ဆို"

"ခေါ်မှာ ပဲ ဘာဖြစ်လဲ"

"ဟေ ... ပြေလည်သွားပြီလား၊ ဒေါ်မိမိအောင် ဘာဖြစ်တာတဲ့ လဲ"

"ဘာမှ မဟုတ်ဘူး ၊ ငါ့ကို ပြဿနာရှာပြီး ရန်စချင်နေတာ။ ဒီကအရှောင်အတိမ်း ဂျက်စီဂျိန်းဆိုတော့ကာ"

"သွားသေပါလား ... အရူး။ ပုံစံကိုက သံရည်ကျိုစက်ထဲပို့ပြီး သင်္ဂြိုဟ်ပစ်ချင်စရာရုပ်နဲ့ မုန်းစရာကြီး"

"အယ် ... သက်သက်ညာညာလည်း ပြောပါဦး။ ဘာတဲ့ သံရည်ကျိုစက်ထဲထည့်ပြီး သင်္ဂြိုဟ်ပစ်ချင်စရာကောင်းတဲ့ ရုပ်ဆိုပါလား။ ကိုဘုန်း မင်းရုပ်က အဲဒီလောက်ဆိုးမှန်း ငါတို့ ခုမှ ပဲ သိတော့တယ်"

မိမိကတော့ သူ အနိုင်ရအောင် ပြောရသဖြင့် သွားအကုန်လုံးပေါ်အောင် သဘောတကျကျနှင့် ပြုံးလျက်ရှိသည် ။

"နင် ဘာစားခဲ့ပြီးပြီလဲ"

စားသောက်ဆိုင်လေးထဲသို့ ရောက်တော့ နုနုဆွေက လှမ်းမေးသည် ။ သူ မိမိကို လှမ်းကြည့်ပြီး -

"ထမင်းကြော်စားခဲ့တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ စက်ဘီးနင်းလာတာနဲ့ ဘယ်ချောင့်ကပ်သွားပြီလဲ မသိဘူး"

"အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့။ လိုင်းကားစီးလာတော့ ဘာဖြစ်မှာ မို့လဲ"

မိမိအသံက အလိုမကျသလို ထွက်လာသည် ။

ထိုင်တော့ သူနှင့် မိမိ ဘေးချင်းကပ်။ အဆောင်က ခုမှ ထွက်လာသော သူငယ်ချင်းများကလည်း ဘာမှ မစားရသေးသဖြင့် ကိုယ်စားချင်တာကိုယ်မှာ နေကြသည်။ ။

"အဖေခိုင်းတဲ့ ကိစ္စရှိသေးလို့ ပါဆိုကွာ။ အဖေက သူ့ဘာသာသူ လာမယ်လို့ ပြောနေတာဟ၊ နင်သိတဲ့ အတိုင်း အဖေက နေကောင်းခါစ"

"ဟုတ်တယ်၊ ဦးညွန့် အခုတလော နေမကောင်း ခဏ ခဏ ဖြစ်နေတယ်နော်၊ မပေါ့နဲ့ ကွ"

ဝင်းဇော် သတိတရပင် ပြောသည်။ ။ သူရှေ့သို့ရောက်လာသော ခေါက်ဆွဲပန်းကန်ကို မမွှေဖြစ်သေးဘဲ -

"ဟုတ်တယ် ဝင်းဇော်၊ ဒီဘက်နှစ်ထဲမှာ အဖေ့ရဲ့ ကျန်းမာရေး အခြေအနေက သိပ်စိတ်ချရသေးတာ မဟုတ်ဘူး။ ။ အင်းလေ ... အရင်တုန်းက ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ထားတဲ့ ဒဏ်တွေကြောင့်ပေါ့ကွာ"

"ဒါနဲ့ မင်းရဲ့ ကျောင်းအခြေအနေကကော"

ကျော်လှက စကားလမ်းကြောင်းလွဲကာ မေးလေသည်။ ။

"ဘာကိုလဲ"

"ဒီနှစ်ပြီးရင် ပြီးပြီ မဟုတ်လား။ အလုပ်ဝင်လို့ ရမှာပဲ မဟုတ်လား၊ မပူပါနဲ့ ကွာ"

ကျော်လှရဲ့ အားပေးစကားက ရယ်ချင်စရာကောင်းနေသဖြင့် သူဘာမှ မပြောဖြစ်။

စိုက်ပျိုးရေးတက္ကသိုလ်ဆင်းမဟုတ်သဖြင့် သူတို့လို စိုက်/သိပ္ပံတွေ အတွက်က ချက်ချင်းလက်ငင်း အလုပ်ရဖို့ ဆိုသည် မှာ သိပ်တော့ မလွ

ယံကုလှပေ။

တကယ်တော့ ဒီအုပ်စုထဲတွင် လူတိုင်း လူတိုင်း မိသားစုတိုင်း၏ စီး
ပွားရေးအခြေအနေမှာ သူ မသာ ကိုယ်သိချိုင်းမို့ ပါးစပ်ကသာ ဖေးမ
အားပေးနိုင်ပါသည် ။

ဆင်းရဲသောဘဝကြီးသည် ဆိုးရွားလွန်းလေစွ။

အခန်း(၃)

အေးလျှင် ပက်ပက်စက်စက် အေးသော်လည်း ပူလျှင်ကျောကွဲမတတ် ပူသည် က ရှမ်းပြည်ရဲ့ သဘာဝလေလားမသိ။ ရာသီဥတုသည် မည်မျှပင်ပူပူ သက်ရှိလူတို့ ရဲ့ သောကမီးထက် မပူနိုင်ချေ။

"စိတ်ထိန်းသူငယ်ချင်း"

ပန်းကိုပုတ်၍ ပြောနေသော ကျော်လှကို လှည့်မကြည့်ဘဲ သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပါသည်။ ။

ယောက်ျားလေးမို့ မိန်းကလေးတွေလို သည်းပြတ်အူပြတ်လုနီးပါး မငိုဖြစ်ပေမယ့် ကိုယ့်ရဲ့ ဖခင်တစ်ယောက်လုံး ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်ရခြင်းကို ဘယ်သူက ဘာမှ မခံစားရဘဲ နေမည်နည်း။

"ငါပြောထားတာကော လုပ်ခဲ့ပြီးပြီလား"

"လုပ်ခဲ့ပါပြီကွ။ အဲဒါအတွက် ဘာမှ မပူနဲ့ ။ မင်းအမေကိုလည်း ဂရုစိုက်ဦး"

"အေးပါ"

မိမိအောင်တို့ နှင့်အတူရှိနေသော အမေ့ကို လှမ်းကြည့်ပြီး သူ စိတ်မသက်သာစွာ ခံစားလိုက်ရသည် ။ အခြားသော အမျိုးသမီးတွေလို ခင်ပွန်းသည် ကွယ်လွန်၍ အော်ဟစ်ငိုနေလျှင်တော့တစ်မျိုး။

ခုကျတော့ မျက်ရည်သာ တိတ်တဆိတ်ကျ၍ ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြည့်၊
ဘာသံမှ မထွက်တော့သောအမေ့ကိုကြည့်၍ သူ စိတ်ပူပါသည်။ အမေ
သည် အဖေခေါင်းတလားနားမှာ ကျုံ့ကျုံ့လေးထိုင်၍ ငြိမ်သက်နေခဲ့သ
ည်။

ရှေ့ရေးကလည်း တွေးလျှင် ရင်လေးစရာ၊ ကျောင်းပြန်ဖွင့်တာကလ
ည်း တစ်လခန့်ရှိပြီ။

အမှန်တော့ ကျောင်းဖွင့်ခါနီး ကျောင်းပြန်သွားဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေ
ခဲ့သော်လည်း အဖေ မူးလဲ၍ ဆေးရုံတင်လိုက်ရသဖြင့် မသွားဖြစ်ခဲ့ချေ။

တစ်ပတ်လောက်နောက်ကျလည်း ကိစ္စမရှိလောက်ပါဘူးဟု မှတ်ထ
င်ထားခဲ့သည်။ သို့သော် အဖေကျန်းမာရေးသည် သက်သာသည် မရှိဘဲ
ပိုမိုဆိုးရွားလာခဲ့ပြီး နောက်ဆုံးတော့ ပင်ပန်းဆင်းရဲကြီးလှသော လော
ကကြီးကို လက်မြှောက်အရှုံးပေး ကျောခိုင်းသွားခဲ့လေပြီ။ ကျောမခိုင်းခ
င်မှာ မှာ ခဲ့တာကတော့ -

"သား ... မင်းအမေကို ဂရုစိုက်"

ဆိုသည့်စကားတစ်ခွန်း။

ထိုစကားရဲ့ အတိမ်အနက်သည် ကျယ်ပြန့်လွန်းလှသည်။

အမေသည် ပိုက်ဆံရှိသော အသိုင်းအဝိုင်းမှ ဖြစ်သော်လည်း
သာမန်ခြံစိုက်သမားဖြစ်သော အဖေရဲ့ ရင်ခွင်တွင်းသို့ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ဝင်လာခဲ့
သည်။ မိဘတို့ ၏ အမွေဖြစ် စွန့်လွှတ်ခြင်းကို ခံခဲ့ရသည်။

အဖေကလည်း အမေ့ကို တော်တော်ချစ်ပါသည်။ အဖေနှင့် လက်ထ
ပ်ခဲ့သော်လည်း အမေ့ကို ထမင်းဟင်းချက်သည် မှ လွဲ၍ ဘာတစ်ခုမှ မ
လုပ်ကိုင်စေဘဲ။

"တကယ်တော့ မင်းအမေက ပေါက်ပြားကိုင်ရမယ့်လက် မဟုတ်ဘူး
။ ဘောလ်ပင်ကို ကိုင်ရမယ့်လက်ကွ ... သားရ"

"ကိုညွန့်ရယ် ... အခုမှ ဒါတွေ ဘာလို့ ပြောနေတာလဲ"

ငွေကြေးမရှိသော်လည်း သူတို့ မိသားစုထဲတွင် မေတ္တာတရားတွေ
သာ လွှမ်းခြုံနေခဲ့သည် ။ ဒီတော့ မေတ္တာခြံ၍ နွေးထွေးလုံခြုံမှုကို ခံစား
ရပါသည် ။

တကယ်ပဲ အဖေသည် သူ့စကားနှင့်ညီစွာ ယခုသေသွားသည့်တိုင်
အမေ့ကို ခြံစိုက်ခြင်းလုပ်ငန်းမှ နည်းနည်းလေးမှ မလုပ်ကိုင်၊ မပင်ပန်း
စေခဲ့ပေ။

ပင်ပန်းရမယ့်ကိစ္စမှန်သမျှ သူသည် သိမ်းကျုံးလုပ်ကိုင်ခဲ့သည် ။ ဆွေ
မျိုးမရှိသလောက် နည်းပါးခဲ့သူမို့ နောက်ပြီး အမေ့ဘက်က အမျိုးဖြတ်
ထားသဖြင့် ယခုတော့ လောကအလယ်တွင် သူတို့ သားအမိ နှစ်ယောက်
တည်းသာ။

အရပ်ကောင်း၍ အလောင်းလှခဲ့ရသလို ခင်ရာဆွေမျိုး၊ မြိန်ရာဟင်
ကောင်းဆိုသည့် စကားကိုလည်း နားလည်သဘောပေါက်ခဲ့ရပါပြီ။

ရွှေရှိမှ အမျိုးတော်ချင်သော အမေ့ဘက်က အမျိုးတွေကိုလည်း သူ
စိတ်နာချင်ပါသည် ။ တကယ်ဆို မန္တလေးမြို့ပေါ်မှာ ရွှေဆိုင်တွေ၊ ကုန်စုံ
ဆိုင်ကြီးတွေ ပိုင်သော အမေ့ရဲ့ မောင်နှမအရင်းခေါက်ခေါက်တွေ ရှိပါ
သည် ။ သူတို့ က အမေ အမွေတွေလာတောင်းမည်စိုး၍ ထင် လမ်းတွေ
လျှင်တောင် မျက်နှာလွှဲသွားတတ်ကြသည် ။

ဆွေမျိုးဆိုတာ ရွှေမျိုးပဲ၊ ဘာကောင်းလို့ လဲ။

အဖေ့အလောင်း မြေကျအောင် အစစအရာရာ ကူညီခဲ့ကြသူများမှာ

မရှိဆင်းရဲသား ဘဝတူမိတ်ဆွေများ သာ ဖြစ်သည် ။

"မင်း ဘာဆက်လုပ်မလဲ ကိုဘုန်း"

ရက်လည်ပြီးသောအခါ သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး သူ့နားတွင် ပိုင်းဖွဲ့ ထိုင်၍ မေးကြသည် ။

သူ မဖြေဖြစ်သေးဘဲ တစ်မျှော်တစ်ခေါ်ဖြစ်နေသော စိုက်ခင်းကျယ်ကြီးများကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည် ။ ဤအရပ်ဒေသတွင် ရေခြံလုပ်ငန်းကိုသာ အဓိကထား လုပ်ကိုင်ကြသဖြင့် စိုက်ပျိုးရေးက တော့ ဆယ့်နှစ်ရာသီလုံး အလုပ်ဖြစ်ပါသည် ။

အဓိကက ပန်းများကိုစိုက်ကြပြီး အချို့ကျတော့လည်း စားပင်သီးနှံ များ ၊ အချို့ကျတော့လည်း ပြောင်းများ ၊ နှမ်းများ စိုက်ကြသည် ။

"မင်းပုံစံကလည်း အေးတိအေးစက်နဲ့ "

"အေးတိအေးစက်မလုပ်လို့ ငါက ဘာကိုပူပူဆူဆူ ထလုပ်ရမှာ လဲ ဝင်းဇော်"

အေးတိအေးစက်ထွက်သွားသော သူ့လေသံကြောင့် သူငယ်ချင်းအားလုံး အသံတိတ်သွားကြသည် ။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် သူ့ကို အနိုင်ယူဖို့ ၊ ဗိုလ်ကျဖို့ လောက်သာသိသော မိမိအောင်သည် ပင် ငြိမ်ချက်သား ကောင်းနေလေသည် ။

"ကျောင်းကိစ္စနဲ့ ဒီအလုပ်ကိစ္စလေကွာ။ မင်းကလည်း ငါတို့ က စေတနာ"

"ငါ နားလည်း ပါတယ် ဝင်းဇော်"

ကျောင်းက ဒီလေးလပတ်တက်ပြီးလျှင် ပိတ်ပြီ။ တစ်နည်း ဆိုသော်

ဘွဲ့ယူဖို့ ထိုင်စောင့်ရုံသာရှိတော့မည်။ သို့သော် တစ်ဖက်က ပြန်စဉ်းစားကြည့်လိုက်သောအခါ ယခုချိန်သည် စိုက်ပျိုးရေး အလွန် ကောင်းသောရာသီ ဖြစ်သည်။

ဤတောင်ပေါ်ဒေသ၌ စိုက်ပျိုးရေး ဆယ့်နှစ်ရာသီလုံး အလုပ်ဖြစ်သည် ဆိုသော်လည်း သဘာဝတရားကြီးကို မည်သူလွန်ဆန်နိုင်သနည်း။ သူ့ရာသီနှင့်သူသာ အဆင်ပြေလိမ့်မည်။

တစ်ဖက်တွင် လည်း ကျောင်း၊ ကျောင်းပြီးသွားခဲ့လျှင် သူတို့ အတွက် သုံးလေးနှစ် အလုပ်မရနိုင်သေးပေ။ အလုပ်ရလျှင်တောင် နေ့စားပုံစံနှင့် စဝင်ရမည်ဆိုတော့ သူ့အတွက် ဒါမှ မဟုတ် သူတို့ မိသားစုအတွက် ဘယ်လိုမှ အဆင်မပြေနိုင်ပေ။

"ငါကျောင်းဆက်မတက်တော့ဘူး ဝင်းဇော်"

"ဟင်"

"ဘယ်လို"

"နင် ရူးနေသလား မောင်ဘုန်း"

"ငါမရူးဘူး မိမိ။ အခု ကျောင်းသွားတက်လို့ လည်း ငါ့ အနာဂတ် ထူးပြီးကောင်းလာဖို့ ငါမမြင်ဘူး။ အခုအချိန်မှာ ငါတို့ သားအမိ နှစ်ယောက်ရဲ့ ရပ်တည်မှုက အရေးကြီးဆုံးပဲ"

"ခဏတာကိစ္စကို တစ်ဘဝတာကိစ္စနဲ့ လဲစရာလား မောင်ဘုန်း။ နင် ဒီလေးလလောက်နဲ့ အနစ်နာခံလိုက်လို့ ဘာဖြစ်သွားမှာ မို့လဲ"

"ဘာဖြစ်သွားမလဲ ဟုတ်လား၊ ငါ့အဖေတောင် တစ်သက်လုံး အလုပ်မခိုင်းရက်ခဲ့တဲ့ ငါ့အမေကို ငါက ခြံလုပ်ငန်းတောထဲမှာ မလုပ်တတ်မကိုင်တတ်မှန်းသိသိနဲ့ တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ရမှာ လား မိမိ။ နင်ကို

ယ်ချင်းစာပြီး ပြောစမ်းပါ"

"ငါ ကိုယ်ချင်းမစာလို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး မောင်ဘုန်း။ နင့်အမေကကော နင် ဆုံးဖြတ်တာကို လက်ခံမယ်လို့ နင် ထင်နေသလား"

"အဲဒါက ငါတို့ သားအမိကိစ္စပါ"

"ဟင် ... နင်"

"ကိုဘုန်း"

"ဟိတ်ကောင် ကိုဘုန်း ... လွန်မယ် သတိထားကွာ။ အားလုံးက မင်းကိုကောင်းစေချင်တဲ့ စေတနာနဲ့ ပြောနေတယ်ဆိုတာ တစ်ချက်လောက် ဂရုစိုက်စေချင်တယ်"

မိမိအောင်နှင့် သူ့ရဲ့ အပြန်အလှန်ပြောဆိုမှုများမှာ တဖြေးဖြေးချင်း တင်းမာခြင်းဆီသို့ ဦးတည်သွားခဲ့သဖြင့် ဘေးမှ သူငယ်ချင်းများက ဝင်၍ ဖျန်ဖြေလေသည် ။

သို့သော် နီရဲသွားသော မိမိရဲ့ မျက်နှာကတော့ -

"ဪ ... ငါ့မှာ နင့်ကို ဝင်ပြောခွင့်မရှိဘူး။ အဲသလိုပေါ့ ဟုတ်လား"

"-----"

"ရတယ်လေ"

"မိမိ နင်လည်း တခြားနေရာမှာ အလိုက်ကမ်းဆိုးမသိချင်နေပါ။ အခုချိန်မှာ ကိုဘုန်းပြောနေတယ်ဆိုတာကလည်း သူ့စိတ်တွေ ယောက်ယက်ခတ်နေလို့ ပြောနေတာ။ တမင် နင့်ကိုအနိုင်ယူပြီး ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး ။ ဒါကို နားလည်ပေးလိုက်စမ်းပါ"

"ဟုတ်သားပဲ မိမိရာ။ ကျော်လှပြောတာ မှန်ပါတယ်"

"ဘာမှန်တာလဲ၊ ဘာမှန်တာလဲ"

"ဟိတ်ကောင် မောင်ဘုန်း"

"ကိုဘုန်း"

"မောင်ဘုန်း ... နင် အဲဒီလို ရှောင်ထွက်သွားလို့ မရဘူး။ သူငယ်ချင်းတွေကြားထဲမှာ နင် အခု ငါ့ကို ဘယ်လိုပုံစံချိုးသွားတာလဲ။ လာ အခုပြန်တောင်းပန်စမ်း"

"ဪ ... အဲဒီမှာ နင့်ဘာသာ လိပ်ခေါင်းထွက်အောင်အော်"

တကယ်ပဲ သူ လတ်တလော အခိုက်အတန့်တွင် သူ့ကို ဖေးမပေးဖို့ မကြိုးစားဘဲ အစစအရာရာ အနိုင်လိုချင်နေသော မိမိအောင်ကိုသာမက သူငယ်ချင်းအားလုံးကိုထားခဲ့ပြီး သူထွက်လာခဲ့သည် ။

ဘယ်သူမှ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို နားမလည်နိုင်ကြပေမယ့် သူကတော့ သူ့ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို သူနားလည်ပါသည် ။ မိမိတို့ ပြောသည့် အကြံဉာဏ်မျိုးကိုတော့ သူ ဘယ်နည်းနှင့်မှ မခံယူနိုင်ပေ။

အဖေတောင် အမေ့ကို ပေါက်ပြား၊ ထွန်ခြစ် မကိုင်စေခဲ့သော လက်ကို သူကကော ကိုင်စေရမှာ တဲ့ လား။ အမေကတော့ မိခင်တစ်ယောက် အနေနှင့် ခုချိန်မှာ သူ့ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ခါးခါးသီးသီး ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်သည် ။

ဒါလည်း အမေ့ရဲ့ အလွန်တော့ မဟုတ်ပေ။ ဘယ်မိခင်တွေက ကိုယ့်ရဲ့ သားသမီးကို ပညာရေးတစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် လမ်းဆုံးစေချင်မည်နည်း။

စိတ်ချစမ်းပါ အမေရယ်။ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်အတွက် ရုန်းကန်ဖို့ ပခုံးနှစ်ဖက်တောင့်တင်းခိုင်မာနေသေရွေ့ စားဝတ်နေရေးဆိုတာ ပူပန်စရာဟုတ်ပါဘူး။
